

Fangernes Behandling i Arresthusene i Danmark efter den nye Straffelov.

Af Fængselsinspektør VIGGO WAAGENSEN

Den Dualisme, der hidtil har hersket indenfor Fængselsvæsenet som Følge af, at Fængslerne ejes og drives dels af Staten og dels af Kommunerne, har den nye Straffelov opretholdt. Spørgsmaalet om en Ændring af dette Forhold skal dog tages op inden 1. Januar 1938 ved Fremsettelse af Lovforslag overfor Rigsdagen¹⁾.

I de kommunale Arresthuse hensidder efter 1. Januar 1933 følgende Fangekategorier:

1. Personer, der anholdes for Politiforseelser, eller som indsættes for at afleveres til Statsfængsel, for at udvises eller lignende (Detentionsfanger), egentlige Varetægtsfanger samt Gælds-fanger.
2. Fanger, der afsoner Hæfte (enten som umiddelbart idømt Straf, eller som Forvandlingsstraf for Bøder).
3. Fanger, der afsoner Fængsel (enten som umiddelbart idømt Straf, naar Afsoningstiden ikke overstiger 6 Maaneder, eller som Forvandlingsstraf for Bøder, eller som Afsoning af Underholdsbidrag).

For Fangernes Behandling i Arresthusene gjaldt indtil 1. Januar d. A. Bestemmelserne i Afsnit E. i Reglement af 7. Maj 1846 for Arrestvæsenet i Danmark. Disse Be-

¹⁾ Se iøvrigt: Fængselsvæsenet i Danmark efter den nye Straffelov af Direktør for Fængselsvæsenet Erik Kampmann i Tidsskriftet for indeværende Aar: Side 111 - 112 og Side 114 - 116.

stemmelser er i Tidens Løb blevet suppleret, dels ved Regler i en Bekendtgørelse af 1905 om Gennemførelse af den Arbejdspligt, som ved Straffelovstillægget af 1. April s. A. blev paalagt Fanger, der afsonede Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost, dels ved Retsplejelovens § 784, der indeholder visse Hovedregler om Varetægtsfangers Rettigheder og endelig ved en Del Enkeltafgørelser fra Justitsministeriet. Udtømmende Regler for Fangernes Behandling fandtes imidlertid ikke, og der var derfor en ret vid Mulighed for Indførelse af forskelligartet Behandling i de enkelte Arresthuse.

Denne uheldige Side ved Fangebehandlingen er nu blevet afhjulpet, efter at Afsnit E. i Arrestreglementet af 1846 er blevet ophævet og erstattet med 3 kgl. Anordninger af 24. December 1932 om henholdsvis 1) Behandling af Varetægtsfanger, 2) Fuldbyrdelse af Hæftestraf og 3) Fuldbyrdelse af Fængselsstraf i Arresthus.

I det følgende vil der blive gjort nærmere Rede for de vigtigste Bestemmelser i disse 3 Anordninger.

Varetægtsanordningen fastslaar i Overensstemmelse med Retsplejelovens § 784 som Hovedprincip for Behandling af Varetægtsfanger, at disse alene er undergivet de Indskrænkninger, som er nødvendige til Sikring af Fængslingens Øjemed eller til Opretholdelse af Fængselsordenen. Ved Tilføjelsen af Ordet »alene«, som ikke findes i Retsplejeloven, er dennes Regel endda blevet forstærket.

Om Stedet for Fuldbyrdelse af Fængsels- og Hæftestraf bestemmes det, at Afsoning i Almindelighed skal finde Sted i Arresthuset i den Retskreds, i hvilken Forundersøgelsen har fundet Sted, eller saafremt der ikke har været nogen Forundersøgelse, i Domsstedets Arresthus eller i Arresthuset paa det Sted, hvor Dømfældte har fast Bopæl. Det var i tidligere Tid ikke helt ukendt, at en Dømfældt meldte sig til Afsoning i det Arresthus, hvor han mente med mindst Gêne at kunne underkaste sig Afsoningen. Efter at der imidlertid nu er indført ensartede Regler for Behandlingen, har man betaget de Dømfældte den væsent-

ligste Aarsag til at vælge mellem Arresthusene. Den rent faktiske Forskel paa disse, der beror paa deres forskellige Størrelse, vil dog altid i nogen Grad komme til at præge Behandlingen.

Det stemmer med hidtil gældende Praksis og med Bestemmelserne i den nye Straffelov, at Indlæggelse paa Sygehus udenfor Arresthus ikke medfører Afbrydelse af en Afsoning, medmindre Indlæggelsen skyldes Fangens eget Forhold. I sidstnævnte Fald skal Sagen forelægges for Direktøren for Fængselsvæsenet. Ny er derimod Reglen om, at de Afbrydelser af en Afsoning, der er en Følge af, at en Afsoner afgives til Politiet til Afhøring udenfor Arresthuset, kan medføre, at de Tidsrum, i hvilke Fangen er fraværende fra Arresthuset, ikke medregnes i Straffetiden. Det er nemlig paalagt Arrestinspektørerne, hvis saadanne Afgivelser til Politiet medfører langvarigere eller hyppigt gentagne Afbrydelser af Afsoningen, at gøre Indstilling til Direktøren for Fængselsvæsenet om, hvor vidt de anførte Tidsrum skal medregnes i Straffetiden eller ej.

Samtlige 3 Anordninger indeholder Regler om, at kvindelige Fanger, hvor de bygningsmæssige Forhold tillader det, skal hensættes i en særlig Afdeling af Arresthuset eller i særlig dertil bestemte Celler, der er saa isoleret beliggende som muligt, at det umiddelbare Tilsyn med kvindelige Fanger i videst muligt Omfang skal føres af en Kvinde, og at ingen til Opsynstjenesten eller Arbejdsvæsenet hørende mandlig Funktionær maa betræde Celler, hvor der hensidder Kvinder, undtagen i Nødstilfælde eller i Nærværelse af Arrestforvareren eller det kvindelige Tilsyn, samt endelig at Kvindefanger kan have deres spæde Børn hos sig, normalt dog kun til Barnets fyldte 1. Aar.

Fra den Ransagning paa Person (Visitation), som alle Fanger er pligtige at underkaste sig, kan Arrestinspektøren undtagelsesvis fritage Varetægtsfanger og Hæftfanger, naar han maatte finde Anledning dertil. Alle Fanger har Ret til under Fængselsopholdet at beholde deres Vielses-

eller Forlovelsesring, men medens Fængselsfangerne iøvrigt er pligtige at aflevere enhver Genstand, som det ikke udtrykkelig er tilladt dem at være i Besiddelse af, er Varetægts- og Hæftefanger kun pligtige at aflevere de Genstande, som de af Hensyn til Sikkerheden og den i Arresthuset gældende Orden ikke bør være i Besiddelse af. Det paa-bydes derhos, at der ved Ransagning skal gaas frem med al den Skaansel og Varsomhed, som Øjemedet tilsteder.

Med Hensyn til Personrenligheden bemærkes, at det udtrykkeligt slaas fast, at Klipping og Barbering saavidt muligt skal finde Sted i Overensstemmelse med Fangens Ønske. Dog kan Hensynet til Fængselsordenen bevirke Indskrænkning heri. Der er her navnlig tænkt paa Hensynet til Renligheden og Hensynet til, at Fangerne ikke ved deres Ydre maa virke for afstikkende. Varetægts- og Hæftefanger kan forskaaffe sig enkelte Toiletmidler udover dem, Fængslet forsyner Fangerne med, forsaavidt det er foreneligt med Orden og Maadehold.

Fængselsfanger skal bære den for dem anordnede Fange- dragt, hvorom Direktøren for Fængselsvæsenet kan fastsætte nærmere Regler. Derimod har Varetægtsfanger og Hæftefanger Ret til at benytte deres egne Beklædningsgenstande, medmindre Sikkerhedshensyn forbyder det, eller deres egne Klæder paa Grund af Urenlighed, Slid og lign. er uegnede til at benyttes i Fængslet. Varetægtsfanger og Hæftefanger har endvidere Ret til at benytte egne Sengklæder og kan under ganske særlige Omstændigheder faa Ret til at benytte egen Seng.

De nye Anordninger indeholder udførlige Regler for, hvorvidt Fangerne skal behandles i Celle, eller som det nu hedder i Enrum, eller i Fællesskab. Hovedreglen er, at alle Fangerne i Arresthusene skal behandles i Enrum, at Fanger, der behandles i Enrum, skal holdes afsondret saavel om Dagen som om Natten, og at der til enhver Afvigelse fra Enrumsbehandlingen saavel som

til egentlig Fællesbehandling kræves Arrestinspektørens Tilladelse.

Hvad først Varetægtsfanger angaar bestemmes det, at Lempelser i Afsondringen undtagelsesvis kan indrømmes enkelte Fanger, hvor særlige Omstændigheder gør det paa-krævet. Men Hensyn til Behandling i Fællesskab bestemmes det, at Varetægtsfanger ikke uden eget Samtykke maa sættes sammen med Fanger, der afsoner Straf eller Bøder, og heller ikke sammen med andre Varetægtsfanger, med mindre deres Alder, Legems- eller Sindstilstand gør Afsondring utilraadelig, eller Pladsmangel gør det umuligt at holde dem afsondret. Denne sidste Regel er ikke uden Betænkelighed, men vist desværre nødvendig. Ved at føje Ordene »helt« eller »delvis« til Reglen om Hensættelse i Fællesskab har man villet antyde, at Fællesskabet ikke bør udstrækkes længere, end Forholdene nødvendiggør, og at det derfor ikke er udelukket at indskrænke Fællesskabsbehandlingen til kun at omfatte en Del af Dagen. Det er derhos udtrykkeligt bestemt, at Fanger, der behandles i Fællesskab, bør holdes afsondret om Natten, forsaavidt deres Alder eller Helbred ikke er til Hinder derfor.

Endelig er det bestemt, at Varetægtsfanger under 18 Aar ikke maa sættes sammen med Fanger over denne Alder.

Om Fængselsfanger bestemmes det, at Arrestinspektøren ved Gudstjeneste, Undervisning, Legemsøvelser og under Gaardturen kan foretage saadanne Afvigelser fra Afsondringen, som paa Grund af Fangens Alder eller Helbredstilstand eller andre Grunde anses for ønskelig, og at Udstaaelse i Fællesskab kun kan finde Sted af Hensyn til Fangens Alder eller Helbredstilstand, eller naar Arrestinspektøren skønner, at andre særlige Omstændigheder gør det paa-krævet. Fuldbyrdes en Straf i Fællesskab, skal Fangen dog holdes afsondret om Natten og i Fritiden, med mindre hans Alder eller Helbredstilstand er til Hinder derfor.

Naar Fængselsfanger anbringes i Fællesskab, maa de i Almindelighed ikke sættes sammen med andre Fængsels-

fanger, og denne Regel maa kun afviges, naar Pladsforholdene i Arresthuset eller andre særlige Hensyn nødvendiggør det. Derimod forlanges ikke i saadanne Tilfælde Samtykke fra Fangen selv.

Om Hæftefanger hedder det, at Straffen udstaas i Enrum med de Undtagelser og Lempelser, som Hensynet til Fangens Alder og Helbredstilstand maatte kræve. I de Tilfælde, i hvilke Hæftestraf idømmes i længere Tid end 2 Aar, kan Justitsministeren dog bestemme, at Straffen helt eller delvis skal udstaas i Fællesskab.

Bliver det nødvendigt at behandle en Hæftefange i Fællesskab, maa han kun sættes sammen med andre Hæftefanger, og findes der ikke saadanne i det paagældende Arresthus, skal han overflyttes til fortsat Afsoning i et andet Arresthus. For Hæftefanger er der saaledes ikke ladet den Ventil aaben som for Varetægtsfanger og Fængselsfanger, at de i Tilfælde af Pladsmangel eller naar andre særlige Hensyn gør det paakrævet, kan anbringes sammen med Fanger af en anden Kategori. Bestemmelsen findes imidlertid allerede i Straffeloven og er formentlig motiveret med Hæftefangers præsumptivt højere Standard.

Med Hensyn til Forplejningen foreskrives, at Fængselsfanger ikke maa modtage eller forskaffe sig anden Forplejning end den anordnede Fangekost. Hæftefanger eller Varetægtsfanger har derimod Ret til ved egne eller andres Midler at forskaffe sig anden og bedre Kost, forsaavidt det er foreneligt med god Orden i Fængslet, herunder Maadehold. En vis Nøjsomhed har man med Rette ment burde præge enhver Forplejning i Fængslet. I Tilfælde af Misbrug kan Arrestinspektøren fratage Varetægts- og Hæftefanger Adgangen til selv at sørge for deres Underhold.

Varetægts- og Hæftefanger kan faa Tilladelse til i maadeholdent Omfang at ryge Tobak. Dog maa Tobaksrygningen ikke blive til Ulempe for andre i Arresthuset hensiddende Fanger. For Fængselsfanger er Brug af Røgtobak ikke tilladt. Derimod kan disse Fanger faa Til-

ladelse til at anvende en Del af deres opsparede Arbejdsfortjeneste til Køb af Skraatobak i maadeholdent Omfang.

Nydelse af spirituøse Drikke, herunder bayersk Øl, kan efter Varetægtsanordningen og Hæfteanordningen kun tillades efter Arrestlægens Ordination. En tilsvarende Regel findes ikke i Fængselsanordningen.

Fængselsfanger er pligtige at udføre det dem paalagte Arbejde, og den daglige Arbejdstid er fastsat til 10 Timer. Der bør saa vidt muligt foreskrives dem et dagligt Pligtarbejde, og for dettes Udførelse ydes der en Ducør: i den første Maaned paa 10 Øre, i de 2 næste Maaneder paa 20 Øre og derefter paa 30 Øre. Særlig flittige Fanger skal have Adgang til Akkordfortjeneste. Fanger, som ikke kan faa Adgang hertil, kan faa udbetalt en ekstra Ducør, men dennes Størrelse maa ikke overstige de foran nævnte Ducører.

Halvdelen af de godskrevne Ducører skal opspares til Løsladelsen, medens den anden Halvdel kan anvendes til Porto, Skraatokak og andre Smaafor nødenheder. Ved Løsladelsen kan Arrestinspektøren, naar Beløbets Størrelse eller Omstændighederne iøvrigt taler derfor, bestemme, at Ducørerne skal udbetales til et Fængsels selskab eller lignende Institution til Forvaltning.

I Straffelovens § 44 er der paalagt Hæftefanger Beskæftigelsespligt. Denne Regel er i pönitentiær Henseende et stort Fremskridt i Forhold til den tidligere Lovgivning, hvorefter Fanger i simpelt Fængsel ikke var arbejdspligtige. I Overensstemmelse med Straffelovens Bestemmelser fastslaar Hæfteanordningen, at Hæftefanger er berettigede til selv at skaffe sig Arbejde, der er foreneligt med Sikkerheden og god Orden. Skaffer en Hæftefange sig ikke selv Arbejde, paalægges det ham at udføre et »under Hensyn til hans Dannelsenstrin og Livstilling passende Arbejde i et saadant Omfang, som er nødvendigt til en rimelig Sysselsættelse«. Udførelsen i Praksis af denne Bestemmelse kan muligvis skaffe Fængselsadministrationerne Vanskeligheder, idet det

næppe i alle Arresthuse vil være muligt at skaffe Arbejde, afpasset efter den enkeltes Dannelsestrin og Livstilling.

Arbejdstiden for Hæftefanger er fastsat til 8 Timer. Hvis en Hæftefange selv skaffer sig Arbejde, tilfalder Udbyttet ham selv. I modsat Fald skal Arbejdsvederlagets Størrelse fastsættes under Hensyn til Arbejdets Art og Værdi. Døgn bør flittige Fanger i alle Tilfælde have Arbejdsgodtgørelse i Overensstemmelse med de Regler, der gælder for Fængselsfanger. Man har ved disse Regler villet give Udtryk for, at Hæftefanger principielt bør have Udbyttet af det dem tildelte Arbejde, men at der i hvert Fald — da man har tvivlet paa, at det altid vil være muligt at skaffe dem særligt produktivt Arbejde — bør tilsikres dem samme Vederlag som Fængselsfanger.

Efter de nye Anordninger er alene Varetægtsfanger fritaget for Arbejdspligt, men disse Fanger har samme Ret som Hæftefanger til selv at skaffe sig Arbejde, og, saafremt de ikke gør det, til at blive beskæftiget ved Fængslets Foranstaltning mod en passende Godtgørelse.

Saavel Hæfte- som Varetægtsfanger har fri Dispositionsret over deres Arbejdsfortjeneste.

Fængselsfangers Arbejde skal saa vidt muligt være produktivt og af en saadan Beskaffenhed, at det i passende Grad lægger Beslag paa deres Kræfter og Opmærksomhed. Ved Valg af Arbejde til Fængselsfanger og Varetægtsfanger skal saa vidt muligt tages Hensyn til den enkeltes Evner og Færdighed.

Endelig bestemmes det, at der til Friluftsarbejde og til andet Arbejde udenfor selve Arresthuset og Fangegaarden kræves Tilladelse fra Direktøren for Fængselsvæsenet, at Fangerne ikke maa beskæftiges med sundhedsfarligt Arbejde, at Fangerne skal holdes forsikrede mod Ulykkestilfælde, og at de ikke maa anvendes til Betjening af farlige Maskiner, uden at de skriftligt har samtykket deri.

I Overensstemmelse med Retsplejeloven giver Anordningen Varetægtsfanger Ret til med Dommerens Tilladelse at tilkalde *en anden Læge* end Arresthuslægen, og samme Ret

er tillagt Hæftefanger, naar Arrestinspektøren samtykker deri. Udgifterne ved saadan Lægetilkaldelse maa selvfølgelig afholdes af Fangen selv. I hvilket Omfang de af den tilkaldte Læge givne Ordinationer kan effektueres i Fængslet, gives der ingen Regler for, men saadan Effektuering maa formentlig ske i Samraad med Fængselslægen.

Anordningerne indeholder udførlige Bestemmelser om Fangernes Ret til at brevveksle med og faa *Besøg* af deres Paarørende. Paa dette Omraade fandtes der ingen Regler før 1. Januar 1933, bortset fra de Bestemmelser, der er givet i Retsplejelovens § 784, og som kun gaar ud paa at fastslaa Varetægtsfangers Ret til Brevveksling og Besøg og Dommernes Ret til at anordne Kontrol.

Der er nu fastsat bestemte Terminer for Hæfte- og Fængselsfangers Brevskrivning og Besøg. Hæftefanger maa brevveksle med og faa Besøg af deres Paarørende 1 Gang ugentlig, efter 3 Maaneders Forløb dog Besøg 2 Gange ugentlig. Fængselsfanger maa modtage Brev 1 Gang ugentlig, men maa kun skrive hver 4. Uge — efter 3 Maaneders dog hver 14. Dag. Efter 2 Maaneders Forløb maa de faa Besøg hver 4. Uge. Arrestinspektøren har Adgang til at dispensere fra de fastsatte Terminer saavel som til at forbyde Brevveksling med eller Besøg af enkelte bestemte Personer, naar han under særlige Omstændigheder finder det paakrævet.

For Varetægtsfangers Vedkommende er ingen Terminer fastsat. Deres Breve skal sendes i lukket Konvulut direkte til Dommeren, saaledes at Fængselspersonalet ikke faar Adgang til at læse dem, og det forbydes ligeledes Fængselspersonalet at læse de til Varetægtsfanger ankomne Breve. Da Varetægtsfangernes Breve imidlertid ofte kan indeholde Oplysninger af Interesse for Fængselspersonalet, er det i et Cirkulære fra Justitsministeriet henstillet til Dommerne at gøre Arrestinspektørerne bekendt med saadanne Oplysninger, som er af Betydning med Henblik paa Sikkerheden i Fængslet og Fangernes Sindstilstand.

Varetægtsfangers Adgang til at faa Besøg beror paa Dommeren. Arrestinspektøren kan efter Forhandling med Dommeren fastsætte Regler for de Tidspunkter paa Dagen, paa hvilke Besøg kan finde Sted, og for Varigheden af det enkelte Besøg. Endvidere kan Arrestinspektøren anordne saadan Kontrol fra Fængslets Side med Besøgene, som skønnes nødvendig af Sikkerhedshensyn.

Anordningerne indeholder endvidere Regler om Fangernes Adgang til at laane Bøger fra Fængslets Bogsamling og til at skaffe sig Bøger udefra. Det fastslaas i Overensstemmelse med Retsplejeloven, at Varetægtsfanger har Ret til udefra at forskaffe sig Bøger af videnskabelig, teknisk eller lignende Art, og samme Ret er tillagt Hæftefanger. Disse Rettigheder kan kun begrænses i det Omfang, i hvilket Arrestinspektøren skønner, at Indbringelse af Bøgerne strider imod Ordenen i Fængslet. I hvilket Omfang Varetægtsfanger og Hæftefanger kan faa indbragt Bøger og Tidsskrifter af rent underholdende Art afgøres af Arrestinspektøren og der skal herved tages fornødent Hensyn til »Orden og Maadehold og Bøgernes Indhold«. Fængselsfanger kan efter 1 Maanedes Forløb faa tilsendt Bøger af belærende Indhold, særlig Sprogbøger og Faglitteratur af speciel Art. Derimod er Indbringelse af rent underholdende Bøger til Fængselsfanger udelukket.

Anordningerne giver ogsaa Regler om Fangernes Adgang til at faa Ugeblade og Dagblade. Varetægtsfanger kan med Arrestinspektørens Tilladelse købe enkelte Ugeblade og Dagblade, forsaavidt det ikke strider mod Fængslingens Øjemed. Saavel Sikkerhedshensyn som Hensyn til Undersøgelsen maa saaledes tages i Betragtning ved Udøvelsen af dette Skøn. Hæftefanger kan med Arrestinspektørens Tilladelse købe enkelte Ugeblade og Dagblade, og Fængselsfanger maa efter en Maanedes Forløb hver Søndag faa udleveret et Ugeblad af passende Indhold, mens Arrestinspektøren kan tillade dem i de sidste 14 Dage af Straffetiden daglig at købe et Dagblad. Der maa her lægges Vægt

paa, at disse Regler ikke er formuleret som en Ret for Fangerne til at købe Uge- og Dagblade, men kun som en Adgang, der kan tilstaa dem af Arrestinspektøren. Det har saaledes næppe været Tanken at indføre en Ordning, hvorefter enhver Hæftefange i hele Afsoningstiden skulde kunne købe Ugeblad og Dagblad, og enhver Fængselsfange i de sidste 14 Dage et Dagblad. Det maa være berettiget i hvert enkelt Tilfælde at skønne over, hvorvidt en Anmodning om Bladhold maa anses tilstrækkelig begrundet, og navnlig vil det være berettiget ved Udøvelsen af dette Skøn at tage Hensyn til Afsoningstidens Længde.

Det var tidligere bestemt, at der i hver Celle skulde findes Salmebog, Bønebog og det nye Testamente. Denne Regel er nu ændret derhen, at der udleveres Fangerne Salmebog og Testamente, med mindre de beder sig fritaget derfor. De Fanger, som ønsker det, skal have Adgang til at overvære Gudstjeneste i Arresthuset, hvis der holdes en saadan, og Fanger, som hører til et anerkendt Troessamfund udenfor Folkekirken, maa være i Besiddelse af de indenfor deres Troessamfund brugelige Andagtsbøger og andre ved deres Religions Udøvelse almindelige Genstande, forsaavidt det er foreneligt med Fængselsordenen. Arrestinspektøren kan tillade disse Fanger at modtage Besøg af en til deres Troessamfund hørende Præst. Iøvrigt har Varetægtsfanger Ret til, dog med Dommerens Tilladelse, at modtage Besøg af en Præst efter eget Valg, og Hæftefanger kan af Arrestinspektøren faa Tilladelse til at modtage Besøg af en anden Præst, end den ved Fængslet ansatte.

Undervisning af Fanger i Arresthusene har — bortset fra de københavnske Fængsler — vistnok hidtil været et uopdyrket Felt. I Erkendelse af, at Indførelse af Undervisning i Arresthusene nødvendigvis vil medføre en forøget Udgift for Kommunerne, udtrykker Anordningerne sig meget forsigtigt om dette Spørgsmaal. Det bestemmes nemlig, at Undervisning, hvor Forholdene tillader det, kan meddeles Fængselsfanger, hvis Straffetid overstiger 3 Maaneder, og

Hæftefanger med længere Straffetid, og særlig saadanne Fanger, som ikke er over 25 Aar. Og hvis der anordnes Undervisning, er Fanger under 21 Aar pligtige at deltage deri, medmindre det efter den paagældendes Kundskabstrin eller af andre Grunde anses for overflødig. Reglerne for Undervisningen skal godkendes af Direktøren for Fængselsvæsenet — men Initiativet til Indførelse af Undervisning forventes formentlig foreløbig at maatte komme fra de lokale Bestyrelser.

Der er indrømmet Varetægts- og Hæftefanger forskellige mindre Begunstigelser, som ikke bliver Fængselsfanger til Del. De kan saaledes faa Tilladelse til at staa senere op og gaa senere i Seng end de andre Fanger, til, hvor Forholdene tillader det, at faa deres Celle gjort ren for Betaaling, og endelig kan de indenfor de Grænser, som god Orden i Fængslet, herunder Maadehold, kræver, selv forskaffe sig, hvad de ønsker til personlig Brug og Udstyr af Cellen.

Det bestemmes derhos — og denne Regel har længe været tiltrængt — at Hæftefanger og Fængselsfanger ikke selv maa indsende Ansøgning om Benaadning. Det maa ogsaa siges at være i Strid med Straffens Væsen, at Fangernes Tanker for meget kredser om en Formildelse af Straffen.

Endelig skal med Hensyn til Anvendelse af Disciplinærstraffe bemærkes, at disse ved de nye Regler er blevet væsentlig skærpede, selv om man har afskaffet Legemsstraffen, som vel iøvrigt faktisk var gaaet af Brug. I Forhold til det ophævede Arrestreglement er det en væsentlig Skærpelse, at Varetægtsfanger kan underkastes Kostindskrænkning indtil 15 Dage, — hvis Indskrænkningen bestaar i Vand og Brød, dog kun indtil 5 Dage, — samt at Varetægtsfanger kan hensættes i Straffecelle indtil 60 Dage, dog naturligvis uden Forlængelse af Fængslingstiden. Det er derhos bestemt, at en Disciplinærstraf kan fuldbyrdes under en umiddelbart efter Fængslingens Ophør følgende Afsoning i samme Arresthus, og saaledes ikke bortfalder paa Grund af den i Forhold til den disciplinære Straf tilfældige Omstændighed, at Fængslingskendelsen hæves.

For Fængselsfangers og Hæftefangers Vedkommende kan der ligeledes ikendes Kostindskrækning indtil 15 Dage, for Hæftefangers Vedkommende dog, forsaavidt Straffen bestaar i Vand og Brød, ligesom for Varetægtsfanger, kun indtil 5 Dage. Og for alle 3 Fangekategorier er det bestemt, at Vand og Brød ikke maa anvendes overfor Personer under 18 Aar og aldrig uden efter indhentet Lægeerklæring. Straffecelle kan overfor Hæftefanger anvendes i indtil 60 Dage og overfor Fængselsfanger i indtil 3 Maaneder. Den Forlængelse af Straffetiden, som Hensættelse i Straffecelle medfører, maa ikke uden Justitsministerens Samtykke overstige $\frac{1}{3}$ af Straffetiden og maa aldrig overstige Halvdelen af denne.

Overfor alle 3 Fangekategorier kan anvendes: Udelukkelse fra Begunstigelser og Udelukkelse fra Arbejde indtil 14 Dage, men disse Straffemidler kendtes ogsaa før 1. Jan. 1933. For Varetægtsfanger er det specielt udtalt, at de kan udelukkes fra Læsning. For Hæfte- og Fængselsfanger kan denne Udelukkelse ske med Hjemmel i Reglen om Udelukkelse fra Begunstigelser. Endelig kan Varetægts- og Hæftefanger udelukkes fra Adgangen til selv at sørge for deres Forplejning, dog højst i 30 Dage.

Ved de 3 kgl. Anordninger, hvis Hovedindhold er gengivet i foranstaaende, er der tilvejebragt en ensartet Behandlingsmaade af Fangerne i Arresthusene. Da Fængselsanordningen tillige i Hovedpunkterne slutter sig til Anordningen om Fuldbyrdelse af Fængselsstraf i Statsfængslerne, er samtlige Anordninger det første Skridt henimod Enhed i Fangebehandlingen. Det næste og endelige Skridt til Fuldbyrdelse af Enheden maa blive Arresthusenes Overgang til Statsstyre. Men som nævnt i Indledningen af denne Artikel, ligger dette Skridt endnu noget ud i Fremtiden.
